

товенъ за душевнѣ тѣ си кротость. Веднѣжъ като го зашлевилъ нѣкой си безобразникъ, той не само не рачилъ да търси удовлетвореніе за това, но обрънахъ ся и така простодушно му отговори: “Можашъ и самъ да тя накажеш за тѣзи ти постѣпки, но не щѣ да сторѣшъ това; можашъ да тя выкажешъ на сѣдѣ прѣдъ Калифа, но не искамъ да ти станѣ обвинитель; можашъ въ молбы тѣ и моленія та си къмъ Бога да поменѣшъ това твое безчестіе, но азъ тя прощавамъ отъ все сърдце, и молю Всевышняго да ти не постави това въ грѣхъ; можашъ най-послѣ въ страшный-тъ день на сѣдѣ тѣ да поискашъ погнѣваніе то на душѣ тѣ ти, но азъ напротивъ не ще склонѣшъ да влѣзѣшъ безъ тебе въ рай.

Алб-Асланъ

Султанъ на турцы селджуцы Алб-Асланъ, въ войнѣхъ противу гърцы на 1071, като побѣди и плѣни Византійскыйтъ императоръ Діогена, заповѣда та го доведохъ и първо като го накара да ко-